

Cetatea Cavalerilor

Fondator Col. r. Dr. Constantin MOȘINCAT
Editor: Asociația Națională a Cavalerilor de Cluj
Editura Tipo MC, Oradea-2020

Cartea Mea e și a Ta! ISSN 2734-6889 -ISSN-L 2734 - 6889

Romeo Couți, *Lebăda Neagră de pe Balaton* (Viktor Orban, ungurii și românii)

Prof. univ. Dr. Mircea Popa

Un jurnalist clujean cu multă experiență, Romeo Couți, care conduce de multă vreme Studioul de Televiziune din Cluj-Napoca, dedică o carte analizării relațiilor dintre maghiari și noi, după venirea la putere a lui V.Orban, asemuit cu o „lebăda neagră”, pentru poziția sa separaționistă și tot mai contrară normelor și principiilor UE. După ce a încercat și în trecut să-și impună un punct de vedere personal, prin intermediul grupului dela Vișegrad el a rămas tot mai izolat și chiar ocolit de foștii parteneri, prin autoritarismului lui, lichidarea libertății presei și alunecarea pe toboganul susținătorilor lui Putin. Cu atât mai mult el a vexat întreaga lume civilizată prin atitudini naziste și antiisraelite în declarații publice și belicoase la adresa României, pe care o calcă mereu pe bombeuri, ca să spunem așa, creind aici, în centrul Europei un spațiu de instabilitate și turbulență, prin care își depășește mereu rolul și menirea de mesajer UE, devenit un eurosceptic declarat, înșelând crezurile UE și manifestându-se ca un antieuropean și revizionist convins.

Cartea, apărută recent la editura Creator, a intrat în librării cu titlul *Lebăda Neagră de pe Balaton. Viktor Orban o obsesie asumată* și e menită să atragă atenția românilor asupra unui pericol înghețat, aflat la granița noastră de Vest, pe care liderul maghiar îl are mereu în obiectiv, ca „o obsesie asumată”, și anume: refacerea Ungariei Mari și redobândirea Transilvaniei, vechi pământ românesc, teritoriu sacru al etnogenezei noastre, cucerit și stăpânit de înaintații lui Orban, timp de mai multe secole, prin reducerea poporului român la condiția ingrată de supuși perpetui, și spolierea cruntă a tuturor bogățiilor țării. Acest deziderat, la care, în condiții asemănătoare, popoare civilizate din Vest au renunțat demult, frământă puternic mintea bântuită de himere ale acestui veritabil Horthy contemporan, a cărui țară își datorează prosperitatea jafului sistematic al Transilvaniei și împilării unui popor, redus la situația de de *misera plebs*, pentru emanciparea căruia înaintații săi n-au făcut nimic, iar el cu atât mai puțin, agitând și instigând mereu populația maghiară din statele din jur spre nesupunere și atitudini rebele. Orban și partidul care îl susține au provocat și în propria țară numeroase proteste și nemulțumiri, iar obsesia sa dictatorială a deranjat suficient de multe cancelarii europene unde el nu e deloc agreat. În aceste condiții, discutarea pe față a programului său politic, antiTrianon și susținător de grupuri extremiste a devenit inevitabil, mai ales că în România poziția UDMR din guvern a blocat o discuție liberă pe această temă la TV Cluj. Soluția a fost apelul la acest sondaj de opinie, prin reunirea unui conclav de specialiști în domeniu, care, alertați de umflarea bombastică a insului, a devenit scadentă, iar o discuție liberă despre ingerințele orbaniste în politica și existența românilor de fiecare zi, s-a impus ca singura soluție logică și motivată obiectiv.

E o discuție cât se poate de onestă, bazată pe fapte dovedite și argumente de presă, care analizează temeinic atât rolul ca factor de destabilitate în Europa al premierului maghiar, cât și consecințele politice și sociale ale acestei atitudini xenofobe și șovine propagate în mediul românesc și al raporturilor românilor cu minoritățile naționale din țară, în special cu cele maghiare. În timp ce România a devenit o țară a respectului pentru drepturile naționale și profesionale ale fiecărei persoane, Ungaria sub Orban a evoluat în sens contrar, fără a ține cont de învățămintele istoriei, care a ne vorbește despre jugul istovitor și politica de maghiarizare cruntă la care a fost silit poporul român din Transilvania, devenit victimă a istoriei, prin 40.000 de români, uciși la 1848, urmate de jafurile fără seamăn, crimele și ororile de neînchipuit din timpul Dictatului de la Viena, urmare directă a acestei politici de intoleranță națională reînviată de Orban, politică care a dus și la holocaustul populației evreiești din Nordul Transilvaniei, trimisă să fie gazată în lagărele morții de la Auschwitz și Dachau.

Chiar și în Ardealul de astăzi, numeroase familii poartă încă stigmatul acestor abuzuri și excese șovine, la această cale înfundată vrea să se reîntoarcă Orban și ai săi. Trecutul acesta crud nu vrea să și-l asume niciun lider contemporan, dar castelele, ridicate din sudoarea și exploatarea nației românești sunt refăcute și modernizate tot cu banii acesteia, iar centrul majorității orașelor transilvănene au devenit, printr-o abuzivă lege a retrocedărilor, sedii maghiare de comerț și afaceri, concurând pe cele românești, și surclasându-le prin prețuri și politică de gestiune, oferind spectacolul degradant al scoaterii afară a copiilor din grădinițe, școli, muzee, spitale, consecință nefastă a unor legi traumatizante pentru majoritatea populației. Recucerirea economică a Transilvaniei a dat avânt acestei atitudini de sfidare pe față a populației românești, prin cumpărare de pământuri, păduri, imobile, cu concursul UDMR, dar și a unor politicieni români trădători.

În acest fel, pentru acest conducător, cu alură de Putin în variantă maghiară, contează doar ideea de a stăpâni și a disprețui în continuare un neam vecin, care i-ar putea fi prieten și colaborator, ipostază pe care el o refuză *ab initio*, dorind doar pământul și bogățiile la care râvnește necondiționat, ca o condiție a prosperității proprii. Periodic, el e prezent la școala de îndoctrinare de la Blavanyos, unde oficiază liturgia maghiarismului atotbirutor, implementând în mintea celor de față ideea desființării Trianonului și revenirea la starea de popor dominant, folosindu-se în acest scop de unealta lui din țară, UDMR-ul.

Dar cine este în fond, omul Orban? Așa cum reiese din biografia sa, el a îndeplinit rolul de mic aspirant la funcții în ierarhia comunistă, urmând școala de îndoctrinare Bibo (echivalând cu „Ștefan Gheorghiu” nostru), continuată cu o activitate obscură și nu prea bine lămurită de informator sub numele de Györi Gabor, reciclat la școala lui Sörös și al KGB-ului, ipostaze pentru care contributorii cărții aduc argumente. Analizându-se istoric relațiile româno-maghiare, se vorbește doar de două etape de apropiere, una sub Dej și alta sub Năstase, un „parteneriat strategic”, care l-a făcut pe premierul nostru să declanșeze avalanșa retrocedărilor, tocmai el care se crede un nou Titulescu, inițiind o lege mereu revizuită și amplificată, care ne-a făcut să plătim a doua oară marile sume exorbitante pe care le-am dat în 1918 statului maghiar a aruncat o grea povară pe spatele poporului român, ducând învățământul la segregare totală, înlăturând istoria din școli, și permițând UDMR-ului orice capriciu.

Această postură înjositoare și subalternă la care s-a ajuns, la se adaugă excocheria cu Fundația Gojdu, a făcut ca în numeroase orașe și localități din țară, pondrea elementului național să fie puternic afectat, iar puterea administrativă în consilii să fie preponderent maghiară, într-o țară în care procentul lor de reprezentativitate este sub 5%. Gradul de rătăcire și ticăloșie la care au ajuns cei

care ne-au vândut a doua oară, neglijând sistematic problema Transilvania („pentru ei țara se sfârșește la Otopeni”) e rezultatul unor greșeli nenumărate ale președinției și Ministerului de Externe, oferindu-i lui Orban iluzia de stăpân în toate treburile Transilvaniei, fluturând prin fața ochilor naționalilor săi, fantoma desființării Trianonului și a prevederilor acestui tratat, și reaprinzând mereu actul de nesupunere, aroganță, sfidare a cercurilor extremiste.

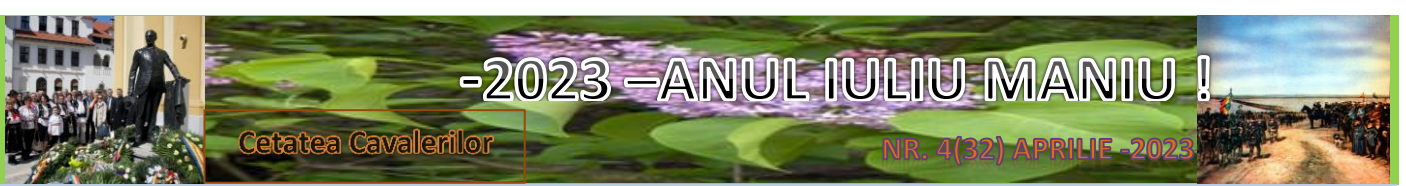
Situația la care s-a ajuns în momentul de față n-a mai putut fi ascunsă sub preș de o conducere politică românească antipatriotică și antiprodusivă, introducând arbitrar cenzura, interzicând difuzarea unei emisiuni de mare impact pe această temă, care să discute situația exactă de pe teren, cu cifre care ne sunt ascunse mereu de autorități, și care reflectă slăbiciune notorie și o linie diplomatică falimentară, permițând lui Orban să bage bani mulți în tot ceea ce crează efect și psihoză.

Cu un președinte turist și inert, cu un parlament mereu hămisit după banii națiunii, România a ajuns în situația unui „stat eșuat”, căruia i-a atârnat și tinicheaua de „România educată”(respectiv analfabetă!), astfel încât sub cecitatea lor endemică, România să se deznaționalizeze, să se depopulează și să se descompună pe zi ce trece.

Situația gravă din țară în raport cu politica tot mai agresivă a lui Orban, susținută de Putin, un alt rătăcit al istoriei, e analizată printr-o suită de interviuri luate unor specialiști în domeniu, precum analistul politic Dan Dungaciu, diplomatul Alexandru Ghișa, fost în două rânduri la Budapesta, a omului de informații Tudor Păcurariu, a moldoveanului Ion Chicu, a jurnaliștilor Liviu Man, Cosmin Puriș și Marius Dragomir, a istoricului orădean Gabriel Moisa, a profesorului maghiar Tibori-Szabo Zoltan, laureat al premiului Pulitzer pentru publicistică, a lui Nando Mario Varga, director al Agenției de presă Animaneews din Israel, și, în final, a europarlamentarului Gwendoline Delbos-Corfield, alcătuind, prin urmare, o plajă largă de analiști specializați, și care reconstituie, cu migală și exemple grăitoare, din varii unghiuri de vedere, un tablou aproape complet a relațiilor româno-maghiare și a dezastrului economic, cultural și național la care s-a ajuns în cei 30 de ani de politică neresponsabilă .

Alegerea contributorilor e bine făcută, deoarece autorul n-a apelat la niciun politician, vândut sau patriot, lăsând planului obiectivității un spațiu larg de desfășurare, acoperit de investigații amănunțite în domeniu. În acest context, fiecare dintre analiștii chestiunii aduc în discuție fapte și evenimente reprobabile comise de personajul politic Orban, menite să contribuie la cunoașterea efectivă a situației ingrate în care acesta își face jocurile la nivel local și european. Orban și Ungaria sa este în momentul de față un „factor de instabilitate”, desfășurând pe față o politică în favoarea lui Putin.

Situația generală de strategie și tactică proprie este creionată de Al. Ghișa, care, în postura de trimis al nostru la Budapesta, a putut urmări la fața locului toate derapajele puse la cale de partidul FiDeSz și personal de Viktor Orban, în concepția căruia „Transilvania este un teritoriu maghiar, aflat, deocamdată, la România, care i-a fost dat prin „dictatul” de la Trianon”, fapt pe care el și instrumentul său de propagandă din România, UDMR-ul, vor să-l corecteze. Pentru aceasta, el vine periodic în Transilvania, considerată un fel de „curte din spate” a Ungariei pentru a întreține spiritul revanșard și revizionist care să dea roade în viitor. E de acord ca UDMR să intre la guvernare pentru a suspraveghea de aproape toate acțiunile românești și de a le anihila pe cele care nu-i convin. UDMR este considerat de comentatori drept „partidul guvernamental” din România, un simplu instrument în mâna orbanismului ofensiv, a celui care a dus în țara sa la desființarea autonomiei presei și a Televiziunilor, funcționând ca instrumente de susținere putiniste.

Politica antiromânească a lui Orban este prezentă și în Republica Moldova, despre excesele orbaniste de acolo dând seama depozitiile moldoveanului Ion Chicu, iar despre cele din Transilvania jurnalistul C. Puriș. Alte dezvăluiri vin din partea presei, reprezentată de Tudor Păcurariu, Cosmin Puriș, Liviu Man și Marius Dragomir, după ce, un foarte bun cunoscător al problemei, diplomatul Al. Ghișa, a schițat un tablou fără cusur al stadiului de ingerințe de tot felul la care guvernul Orban s-a dat și se dă dedă în continuare. Practicând un fals limbaj libertinar, el servește cu devotament ideile putiniste, prin sfidarea UE, a vecinilor români, slovaci și ruteni, pe care vrea să-i subjuge din nou, a dorinței de implementare a teoriei naziste a purității de rasă.

4 Din perspectiva limbajului său extremist, Orban e văzut ca un fel de Horthy contemporan, cu nostalgia acută „imperului”, un „shekel cu două fețe”, mânuind cu impertinență un limbaj populist și strident, menit să întrețină o stare conflictuală la granițe, dar suficient de abil ca să ne ia gazele din Marea Neagră și să ne lipsească de multe avantaje economice. În fața unui București „absent nemotivat”, „Orban a devenit în mod clar cel mai periculos inamic al libertății presei din toată istoria postcomunistă” (Marius Dragomir), axat pe promovarea unui discurs extremist și extrem de nociv. Obsesia maghiarizării totale, fără rezervă și scrupul, a acestor popoarelor vecine vecine, ocupate odinioară, completează această retorică putinistă, de dominație și aroganță, punând pe tapet dispariția etniei românești din spațiul carpatin.

Acest lucru i-a reușit pe deplin în Ungaria, unde românii au rămas doar cu numele, asimilarea lor brutală fiind relatată de istoricul Gabriel Moisa, care vorbește doar de cca 5.000 de români care mai îndrăznesc să se declare de naționalitate română, lipsindu-le școlile, preoții, mijloacele economice, în lipsa cărora sunt forțați să-și maghiarizeze numele. Așa numita Autogovernare românească e o mascaradă propagandistică, satele românești folosind limba doar în familie, iar Facultatea românească de la Budapesta, care n-a fost pusă niciodată la dispoziția elementului românesc, e o altă oficină de deznaționalizare. Din peste o sută de mii de români, câți au existat la 1918, astăzi nu mai sunt decât două-trei sate în care se vorbește românește, iar românii nu mai sunt reprezentanți în consilii, iar în parlament n-au fost nicodată. În singurul liceu așa zis „românesc”, cel din Seghedin, limba română are statut de limbă străină. Peste tot domină frica, panica, iar așa zisa Autogovernare a încăput pe mâinile unor profitori neromâni. Contributorii la acest volum pun în discuție toate aceste metode propagandistice ale unui regim de dictatură, și liber arbitru, care derulează în subterană, se derulează o politică mult mai periculoasă și mai perversă, ajutată la noi de o comunitate UDMR devenită „captivă”, așa cum arată un colaborator.

Metodele multiple de „aburire” și de inducere în eroare folosite, ne lasă perplecși și ridicoli, când, peste capetele multor români năimiți, de mărunți slujbași corupți, ni se iau gazele și electricitatea, iar austriei de la OMV și băieții deștepți orbaniști și putiniști, lucrează în stil mare la transferarea celor mai de seamă bogății ale țării peste hotare, dând dovadă de o mare impertinență și sfidare a guvernului neputincios de la București. Peste capetele obtuze ale acestora are loc refacerea regimul dualist, pornit să ne sărăcească și să impingă România într-un faliment internațional.

Orban se mângâie pe sine și pe maghiarii din România, care devin tot mai nerăbdători, de apropierea termenului acestuia, lansând peste tot petarde populiste, pompând bani cu nemiluita, și erodând zi de zi severanitatea națională a noastră, ajutat de politica „pașilor mărunți” folosită de UDMR, de o ipocrizie desăvârșită în plan public, dar jucând cu abilitate rolul „Calului troian”, în conducerea țării. Puțini dintre ei își mai stăpânesc „demnitatea” de slujbași români, cei mai mulți răbufnind direct în situații precum Centenarului Marii Uniri, în sfidarea însemnelor românești la defilări și manifestații, scoaterea crucilor ostașilor români dintr-un cimitir sau plantarea unor statui

ale unor atromâni dovediți, până la pângărirea sanctuarului Unirii noastre de la Alba Iulia cu statuia unui nemeș maghiar.

Fenomenul Orban, care a putut înflori și prospera sub ochii noștri, este și rezultatul slăbiciunii guvernelor românești, a lipsei unei politici clare de urmărire a intereselor naționale. Arbitrariul, abuzul, corupția, furtul sau risipa banilor publici a luat forme agravante, șubrezind temeliiile statului național, sărăcind și aruncând în mzerie populația țării.

Cartea este cel mai veritabil semnal de alarmă în delicata problemă națională, iar punctele de vedere ale contributorilor un mod patriotic și respinsabil de a semnala catastrofele ce se preconizează la orizont. Ea ar merita discutată și analizată în parlamentul României, spre a ne scutura de impotența structurală câteva personaje mai demne, pentru a nu ne surprinde total nepregătiți în viitor. Dezvăluirile făcute în paginile ei merită a fi tratate cu seriozitate și analizate pe rând, cu mare atenție: T. Păcurariu stăruie asupra trecutului ambiguu al personajului, Dan Dungaciu asupra slăbiciunii guvernelor noastre, Gabriel Moisa asupra situației disperate din Ungaria, Al. Ghișa asupra liniei de conduită maghiară, în timp ce echipa de jurnaliști consultată produce o mulțime de dovezi privind lipsa de reacție a politicienilor noștri, mărunți și neprofesioniști, preocupați de aspecte minore, fără perspectivă globalistă, fără justificarea sentimentului național.

Imaginea „Lebedei neagre de la Balaton” ar trebui înlocuită mai degrabă cu șarpele mitologic, care ține sub privirea lui hipnotică prada anesteziată și incapabilă de reacție, pe care se pregătește s-o digere într-un viitor conjunctural propice.